

Com en una pel·lícula: enmig de la nit

Els pastors de Betlem que tenien cura dels seus ramats i dormien al ras van ser els primers de rebre l'anunci de l'àngel i de veure i adorar el Fill de Déu a la terra.

20/12/2021

Sant Lluc explica que el dia en què va néixer Jesús «a la mateixa contrada hi havia uns pastors que vivien al ras i de nit es rellevaven per guardar el

seu ramat» (Lc 2, 8). Poc en sabem d'aquests personatges. En desconeixem els noms i tampoc no estem segurs de quants eren, tot i que no devien ser gaires. Betlem no era un poble gaire gran i no sembla que la comarca custodiés grans ramats d'ovelles. Avui dia, un sol pastor és capaç de tenir a càrrec seu més de cent ovelles, per la qual cosa ens podem imaginar que es tractava d'un grup més aviat petit.

En arribar el cansament

Quan va néixer Jesús, la gent estava retirada a casa seva, sopant o descansant. Els pastors, en canvi, vigilaven el ramat per torns. Per això els va trobar l'àngel: perquè estaven treballant. Era un treball molt pobre i, probablement, no gaire ben considerat en la societat del seu temps. És més, qui fa feina a la nit moltes vegades és perquè no té cap altre remei. L'experiència dels

pastors ensenya que el Senyor pot venir quan s'està més cansat, o quan es fa una feina menys rellevant, sense cap brillantor. El mateix passaria anys després, quan Jesús va cridar alguns dels seus apòstols després d'haver fracassat en la pesca nocturna. I és que per a un fill de Déu, la fatiga i la contradicció poden ser companyes de camí:

—En considerar la bellesa, la grandesa i l'eficàcia de la tasca apostòlica, assegures que arribes a tenir mal de cap, pensant en el camí que resta per recórrer —quant es esperen!—; i et sents molt feliç, oferint-te a Jesús com a esclau seu. Tens ànsies de Creu i de dolor i d'Amor i d'ànimes. Sense voler, en moviment instintiu —que és Amor—, estens els braços i obres les palmes, perquè Ell et cusi a la seva Creu beneïda: per ser el seu esclau —*serviam!*—, que és regnar.[1]

Els pastors no tenien ni tan sols un lloc on poguessin descansar, «vivien al ras» (Lc 2, 8), diu sant Lluc. I potser també per això els va trobar l'àngel. No va haver de fer gaires voltes ni trucar a cap porta. Els pastors eren allà, disponibles, quan tots els altres dormien, quan molts pensaven que aquella jornada ja havia acabat.

I, en canvi, havia tingut lloc l'esdeveniment més extraordinari d'aquell dia i de tots els temps: el naixement del Messies. Perquè Déu no es fa notar. Es va voler manifestar de nit, quan només uns quants encara estaven desperts. Déu fa les coses així, li agrada passar ocult, desapercebut. Arriba de manera insospitada entre els que menys tenen i menys poden. I allà, al mig d'aquest no-res, Déu desplega tota la seva grandesa.

A la taula de l'oficina

En efecte, enmig de la pobresa dels pastors, «un àngel del Senyor se'ls va aparèixer i la glòria del Senyor els envoltà de llum. Ells es van espantar molt» (Lc 2, 9). És increïble pensar que l'àngel va venir a buscar uns pastors a Betlem, en comptes d'anar a anunciar la Bona Nova, per exemple, als sacerdots al temple de Jerusalem. Al temple hi havia la glòria del Senyor i semblava lògic que l'àngel hagués anat allà. En canvi, al camp de Betlem i enmig de la nit, «la glòria del Senyor els envoltà de llum» (Lc 2, 9). Quina meravella devia ser allò! Els pastors estarien fent el mateix de cada dia: un dormisquejava, un altre sopava, l'altre vigilava... I enmig d'aquestes tasques tan normals, es va manifestar la glòria del Senyor. Per això, entenem que «es van espantar molt» (Lc 2, 9). També Maria s'havia torbat davant de l'anunci de l'àngel Gabriel. És un espant per saber-se indignes de compartir les coses de

Déu, però que és bo, perquè porta a aguditzar l'oïda, a estar atents, a ser delicats i sentir admiració davant del que el Senyor manifesta.

L'àngel, coneixent el que estarien sentint els pastors, els va dir: «No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora» (*Lc 2, 10-12*). A la por inicial dels pastors se sobreposa l'anunci de pau i alegria de l'àngel.

No deixa de cridar l'atenció el fet que un pessebre sigui el tron del Senyor. Per als pastors, era un instrument de treball molt comú. D'alguna manera, és com si a nosaltres avui l'àngel ens digués que el nen ens espera a la taula de l'oficina, a la cuina o al cotxe. Per això els pastors devien

quedar una mica estranyats. El mateix pessebre que ells omplien cada dia d'aliment per a les ovelles ara serviria per gronxar el Fill de Déu. Posat en un lloc que serveix per menjar, ens avança que ha vingut a entregar-se com a aliment per a cadascun de nosaltres:

—Déu es fa petit per ser el nostre aliment. Nodrint-nos d'ell, Pa de Vida, podem renéixer en l'amor i trencar l'espiral de l'avidesa i la cobdícia. [...] Davant del pessebre, comprenem que el que alimenta la vida no són els béns, sinó l'amor; no és la voracitat, sinó la caritat; no és l'abundància ostentosa, sinó la senzillesa que s'ha de preservar.[2]

Conquerir Maria

Després de l'anunci, els pastors «hi anaren, doncs, de pressa i trobaren Maria i Josep, amb el nen posat a la menjadora» (*Lc 2, 16*). És lògic que en aquest versicle l'evangelista anomeni

primer Maria, abans que Josep... i abans que el Nen! Quan un nen neix, la mare no li treu els ulls de sobre, i si el volem acariciar, li hem de demanar permís a ella. Els pastors havien de conquerir la simpatia de Maria per apropar-se al Nen. Sí, havien portat el que tenien a mà en aquell moment: una mica de menjar, una mica d'abric, una ovella... Però, què era tot allò quan davant hi ha el Rei de Reis? Podia semblar insignificant, tanmateix Maria, com a bona mare, mira sobretot l'afecte amb què han ofert aquests regals. I els pastors, després d'haver-se guanyat la Mare de Déu, s'aproparien al Nen i li dirien quelcom semblant al que hem sentit tantes vegades de llavis del nostre Pare:

—Miro Déu repenjat en un lloc on no viuen més que les bèsties, i exclamo: Jesús, on és la teva reialesa? Fill meu, has vist la grandesa de Déu que s'ha fet Nen? Perquè el seu Pare és Déu, i

els seus criats, les criatures
angèliques. I és aquí, en un pessebre,
en bolquers... [3]

Els pastors no oblidarien mai el que
van viure en aquesta vetllada. Res no
els feia presagiar, quan van
començar una nit com una altra
qualsevol, les meravelles de les quals
serien testimonis. Un àngel se'ls
havia aparegut i junts havien anat a
adorar el Messies nounat. Per això,
no ens estranya el que es recull al
final del relat, després d'haver estat
amb la Sagrada Família: «Després els
pastors se'n tornaren, glorificant Déu
i lloant-lo pel que havien vist i sentit:
tot ho van trobar tal com els ho
havien anunciat» (*Lc 2, 20*).

Aquests homes senzills, acostumats
només a tractar amb animals, s'han
convertit en anunciadors de la
vinguda del Salvador. Veure el Nen
ha obrat en ells un petit gran canvi.

Si abans treballaven una mica cadascun pel seu compte, ara ja no. Ara recorreran la comarca de Betlem no només pasturant les ovelles, sinó anunciant el que han vist. Resulta difícil aquesta missió dels pastors, perquè ells no havien rebut cap formació específica per proclamar la Paraula. Però aquí es fa viva la potència de Déu, «perquè allò que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes» (1 Cor 1, 25). Els pastors no necessitaven grans dots per parlar del Nen: n'hi havia prou amb transmetre la trobada personal que havien tingut amb Ell.

Eusebio González

.....

[2] Francesc, *Homilia*, 24.XII.2018.

[3] *Meditació*, 6.I.1956.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-
una-pel-licula-enmig-de-la-nit/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-una-pel-licula-enmig-de-la-nit/)
(06/08/2025)